

lista, que se titula «Bona Llevor».

El regionalismo de «Bona Llevor», como el de «La Tradició Catalana», es confesional, es aprendida en las sapientísimas enseñanzas del glorioso Torras y Bages.

Saludamos con entusiasta cariño la aparición del nuevo colega, por lo que en sí significa y vale y por su trascendencia sintomática. Son cada día más los individuos y organizaciones que entienden y practican la necesidad de que el regionalismo sea confesional, para ser salvador y para poder reconstituir la genuina personalidad de todas las regiones españolas, eminentemente cristianas.

A «desplegar al viento la simpática bandera de las reivindicaciones cristianas y catalanes» a predicar la paz y unión entre los católicos; a «sembrar la buena semilla de un regionalismo integral, de un catalanismo fundamentalmente cristiano», viene el semanario «Bona Llevor.»

Otra vez: ¡Sea bien venido!»

L'estimat confrare olotí s'expressa amb els següents termes:

«Fa poques setmanes que anunciavem l'aparició d'un nou setmanari catòlic-regionalista a Malgrat. Aquesta nova ens feu esclatar en un crit de joia; ¡Al·leluia! ¡la bona llevor ja escampa.

I ja ha sortit *Bona Llevor*. El primer nombre d'aquest simpàtic setmanari ha arribat a nostra redacció ple d'entusiasmes i afalagadores esperances.

Al donarli la benvinguda hem de manifestar-li que nosaltres el considerarem com a nostre germà i com a una cosa pròpia, doncs si LA TRADICIÓ CATALANA ha vingut per a sembrar bona llevor, *Bona Llevor* surt per a defensar les tradicions de Catalunya.

¡Alerta enemics de Catalunya!
¡Ja som un més a la palestra!

Desitjem al nou colega llarga vida i moltes prosperitats.»

Remerciém de cor les frases d'encoratjament que immerescudament ens dediquen.

Dames Catalanes

(ESPLEAIS HISTÓRICS)

I.—PETITA DISERTACIÓ

La Historia, simpàtiques llegidors i benvolguts llegidors, es una bella ciencia que'ns transporta als temps de gloriosos avant-passats nostres i que'ns fa somniar en quelcòm de llegítimes expansions de l'esperit allunyant-lo per moments de la nua realitat, no sempre, desgraciadament, agradable. Es com una illa de verdor, terrenal, es veritat, però plena d'un poètic anyorament, que te la propietat de esbargir de nostre cervell les humanals cabories banyant-lo tebiament amb dolces visions de lo desconegut.

Eixa pura ciencia que, mostrant-nos sense encobriments de cap mena les qualitats i defectes dels homes d'ahir pot servir de clar espill i de saludables ensenyances als homes d'avui i als de demà, ha sigut sovint impugnada i calumniada arribant a dir-se que no es res més que un cúmul d'injustícies, assassinats i violències relatades, que no es res més que una no interrompuda successió de sagoses descripcions de carnatge; es cert que tot sovint aquets fets omplen les planes de tota historia, però cert es també que en aquestes tróben noms gloriosos i venerables com els de Sant Gregori el Magne Jaume I d'Aragó, Sant Ferrán de Castella, Sant Lluís de França, Rafel de Casanova, Marián Alvarez de Castro i tants i tants altres que podria citar i que enorgulleixen a les Patries que els han vist neixer; i si veiem encare en les citades planes de la Historia brillar el nom d'una Joana d'Arc, d'una emperatriu Maria Teresa o d'una Maria de Molina que com gotes de rosada damunt les fulles de un llibre perlejen poèticament, ¿quant i quant encís no trobarem aleshores dintre de tota verídica Historia?

Es per aixó que m'he proposat des de les planes de BONA LLEVOR parlar de quant en quant en una serie d'articlets, d'assumptes

històrics, i per a començar he decidit tractar separatament de les principals comtesses de Barcelona que son, en la majoria dels cassos, vers oasis en mig de l'arid desert de munts de batalles que per més que sien glorioses no deixen d'entristir l'esperit davant del relat de tantes flaqueses humanes.

Començaré en mon proper article per tractar d'Ermesinda de Coserans, la enérgica avia de Ramón Berenguer I el Vell, i si veig que més petites disertacions plauen als benevolents llegidors, una vera colecció de comtesses desfilará per aquestes planes doncs des de la virtuosa Maria de Montpeller i la gentil Dolça de Carlat i de Provença fins a la criminal Joana Enríquez, totes hi tindran cabuda.

Sols demano are a tots els que pacientment llegiran els meus articlets, que vegin solzament en ells dalit de fer coneixer oblidades glories pátries, mai infules literaries massa feixuges per a mes febles espatlles d'escriptor.

IGNASI VILADEVALL I SALVADOR

Els socialistes i la guerra

Quan vá estallar en mal hora la guerra europea, tots els que seguim els passos de les grans masses socialistes i qu'ensem ens preocupem de la magna labor que desenrotllen en les capitals de les nacions, tots a la una varen prononciar la paraula de fracás contra dit partit.

I efectivament, si's tenen presents les tant i tant repetides declaracions dels cap-devaners socialistes mundials, çó es, que élls, donant-se una forta abraçada a través de totes les fronteres, formarién amb sos propis brassos una gegantesca barrera, era molt i molt llògica la conseqüencia. Perque, una de dos, o el no impedir la guerra suposava que'l seu triomf era